mis temma arm ni kennaste ja kõrgiste olli ehhitand. „Jummal löi innimest, üt„leb kirri, enneſe näo järrele, Jummala näo „järrele löi ta tedda.“ Esſimeſe innimeſe nimmi olli Adam. Temma ihho olli mullaſt, ſe on: maiſeſt asjuſt lodud, kedda Jummal omma kõigewäggewama õhhoga ellawaks teggi. Adam näggi, et iggal lomal enneſe kohhane olli; innimeſel ep olnud weel ſeltſi. Agga kui temma raskeſt unneſt üllesärkas, ſeiſis kaſa temma ees, ja temma ütles römoga: „ſe on nüüd lu „minno luuſt, ja lihha minno lihhaſt, tedda „peab mehhe naeſeks hütama.“ Ta nimmetas tedda Ewaks, ſe on: elluks, ſeſt et temma kõige innimeste emmaks piddi ſama. „Ja Jummal watas kõige ſe peäle, „mis ta olli teinud, ja wata, ſe olli kõik „wägga hea.“

Jummal panni lodud innimeſi ma ja omma lomade wallitſejaiks, ja õnnistas neid. Nenda löppes lomiſe kues pääw ſure õnne ja auga. Kui sünniks Jummalaſt innimeſe kombel räkida, ſiis tulleks ſeitsmet päwa, mis ſelle järrel tulli, hingamiſe-päwaks nimmetada. „Jummal õnnistas ſeitsmet päwa, ja pühhitſes tedda.“ Pärraſt ſeäti Moſeſe käſſo ſeäduſes ſedda päwa Israeli-rahwa ſabbatiks ehk hingamiſe-päwaks.

Kes ütles: ſago ma
Ja taewas ülle ta;
Kes ütles: merri olgo,
Ja weſſi kokko tulgo?

Kes hiab tähhed ühta
Meil paiſtma pea kohta?
Kes ſadab pilwed, tuled,
Kuſt pitkſe heäled kuled?

Se olled, Jummal ſa,
Kel wägge otſata.
Sa ütled: „ſago!“ — Saab,
Mis köiki römuſtab.

---

2. Waggade õnn ja pätto langmine.

Pöggene patto eeſt kui uſſi eeſt; ſeſt, kui ſa temma liggi lähhäd, ſiis wõttab ta ſind kinni. Sir. 21, 2.

Jummal olli innimestele wägga armaſt kohta ello-aſſemeks andnud, kus nemmad köik waewata ſaid, mis nende üllespidda-